

ФАКУЛТЕТ ПОЛИТИЧКИХ НАУКА
УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
Докторске студије културе и медија

Наставно-научно веће Факултета политичких наука, Универзитета у Београду, је на предлог Одељења за на седници одржаној 12. фебруара 2026. године, формирало Комисију за оцену подобности кандидата и пријављене теме докторске дисертације „Теоријско наслеђе филозофије праксе: мишљење револуције Гаје Петровића“ кандидата Срђана Ђуровића. Комисија у саставу Марко Симендић, редовни професор Факултета политичких наука, Петар Бојанић, научни саветник Института за филозофију и друштвену теорију, Ђорђе Павићевић, редовни професор Факултета политичких наука као предложени ментор. Након разматрања пријаве тезе, комисија подноси Наставно-научном већу Факултета политичких наука следећи

ИЗВЕШТАЈ О КВАЛИФИКОВАНОСТИ КАНДИДАТА И ПОДОБНОСТИ
ПРЕДЛОЖЕНЕ ТЕМЕ ЗА ДОКТОРСКУ ДИСЕРТАЦИЈУ

1. Основни подаци о кандидату и дисертацији

Срђан Ђуровић је рођен 20. новембра 1978. године у Подгорици, где је завршио основну школу. Завршио је средњу школу Докторанд је четврте године докторских студија на Факултету политичких наука (Универзитет у Београду) које је уписао школске 2022/123. године – смер Студије политикологије (положио све испите предвиђене програмом, просек оцена 10,00). Основне студије на Факултету политичких наука завршио је просеком 9.25, стекавши звање дипломираног политиколога за међународне односе. Завршио је мастер студије 2008. године на истом факултету просеком 10.00, смер *Политичка аналитика и менаџмент* и највишом оценом одбранио мастер рад „Европеизација и деморкатизација“ код професора Вукашина Павловића. У периоду од 2006-2008 био је ангажован као сарадник на настави на предмету Савремена политичка теорија на факултету политичких наука. Од 2023. године запослен је на Институту за филозофију и друштвену теорију (ИФДТ), Универзитета у Београду као истраживач-приправник. У оквиру Института

ангажован је првенствено у раду КритикЛаб – истраживачке групе посвећене истраживању савремених критичких теорија и Лабораторији за јавне политике – посвећене повезивању академских истраживања са истраживањима јавних политика.

Током година усавршавао на низу пост-дипломских програма и летњих школа. Током година је радио на бројним пројектима на истраживања јавних политика повезаних са процесом европских интеграција и развојних политика Србије. Аутор је и коаутор бројних студија и анализа јавних политика, а био је и члан Националног конвента за ЕУ, УН међународне мреже експерата за развој индикатора за УН Агенду одрживог развоја.

Списак објављених радова кандидата

Ђуровић, С. (2025). Поуке приче о две сестре: Однос између Франкфуртске школе и југословенске праксис филозофије из визуре епистемичких неправди. *Критика: часопис за филозофију и теорију друштва*.

Ђуровић, С. (2023). *Политика управљања грађевинским земљиштем у јавној својини*. Институт за урбане политике / Министарство простора. Онлајн публикација.

Ђуровић, С. (2021). Политика и криза изазвана вирусом COVID-19 – брига, страх и социјална правда. У *О чему и зашто бринемо: политика, економија и етика бриге у светлу пандемије COVID-19* (СК13). Нови Сад. Онлајн публикација.

Ђуровић, С. (2013). Политичке претпоставке преговора о чланству Србије у ЕУ. У Ј. Теокаревић (ур.), *Западни Балкан после уласка Хрватске у ЕУ*. Београд: Факултет политичких наука.

Pavicevic, D., & Djurovic, S. (2008). Relations between Montenegro and Serbia from 1991 to 2006: An analysis of media discourse. У Р. Kolstø, Г. Ђерић, & Т. Јусић (ур.), *Media discourse and the Yugoslav conflicts: Representations of self and other*. London: Ashgate.

Ђуровић, С. (Ed.). (2011). *Како стати на пут политизацији јавних предузећа*. Београд: Центар за примењене европске студије.

Ђуровић, С. (Ed.). (2011). *Европеизација Србије: цивилно друштво*. Београд: Фонд за отворено друштво.

Ђуровић, С. (2007). *Европеизација Србије – друштво знања (електронске комуникације, образовање, истраживања и интелектуална својина)*. Београд: Fund for an Open Society Serbia.

Ђуровић, С. *Европеизација Србије – људска права*. Београд: Фондација за отворено друштво.

Ђуровић, С. (2006). *Европеизација Србије – капацитети државних органа*. Београд: Фондација за отворено друштво.

Основни подаци о дисертацији

Предложена докторска дисертација под насловом „Теоријско наслеђе филозофије праксе: мишљење револуције Гаје Петровића“ је дисциплинарно смештена у поље савремене политичке теорије и историје идеја, а тематски разматра историју југословенске интелектуалне продукције друге половине двадесетог века. Дисертација анализира и преиспитује филозофију праксе као специфичан теоријски правац југословенског хуманистичког марксизма, који се обликовао и институционално профилисао кроз деловање часописа *Praxis* и Корчуланске летње школе, нарочито у периоду од 1964. до 1974. године. У ужем и централном смислу, предмет рада чини концепција „мишљења револуције“ Гаје Петровића, која се у предложеној дисертацији издваја као кључно теоријско језгро филозофије праксе и као најзначајнији фокус за њено систематско савремено преиспитивање.

Кандидат полази од чињенице да је Гајо Петровић једна од најзначајнијих фигура југословенске и регионалне филозофије двадесетог века, не само као један од оснивача и главних представника Праксис филозофије, већ и као аутор који је успоставио жив и интензиван дијалог са неким од најважнијих филозофских и теоријских струја свога времена. Његов рад одвијао се на пресеку марксизма, егзистенцијализма, феноменологије, аналитичке филозофије и филозофије науке, а његово мишљење било је у додиру са питањима слободе, истине, револуције, хуманизма, критике метафизике и смисла филозофског мишљења као таквог. Упркос томе, упркос несумњивом значају који је Петровић имао и унутар домаћег теоријског поља и у међународним интелектуалним круговима, његова концепција „мишљења револуције“ није до данас била довољно систематски реконструисана као кохерентан теоријски пројекат. Управо та празнина у постојећој литератури представља једно од главних полазишта предложене дисертације.

У досадашњим тумачењима Праксис филозофије, како кандидат с правом уочава, доминирала су углавном три типа приступа. Први чине историјско-филозофска и интелектуално-историјска читања која Праксис смештају у контекст ревизионистичких расправа унутар марксизма, југословенског самоуправног социјализма и полемика о младом Марксу, отуђењу, хуманизму и револуцији. Други тип приступа обухвата полемичке и идеолошке обојене критике које су Праксис филозофију најчешће посматрале као спорну, недовољно политички одређену, теоријски неконзистентну или историјски превазиђену појаву. Трећи тип обухвата накнадне интерпретативне покушаје који су, иако често аналитички вредни и херменеутички подстицајни, углавном остали фрагментарни, усмерени на поједине аспекте, појмове или ауторе, без настојања да се Петровићево „мишљење револуције“ реконструише као системски теоријски оквир. На тој основи кандидат оправдано закључује да недостаје управо оно што предложена дисертација настоји да понуди: теоријски фокусирана, проблемски вођена и компаративно отворена анализа која би Петровићево наслеђе преиспитала не само као историјски феномен, већ и као могући ресурс за савремено мишљење.

Дисертација се, дакле, не задржава само на питању аутентичног тумачења, односно на питању шта је Петровић „стварно говорио“ у оквиру једне историјски одређене интелектуалне констелације, већ поставља амбициозније питање: да ли и на који начин његова концепција „мишљења револуције“ и данас може да има теоријску, аналитичку и хеуристичку вредност. У том смислу, предложени рад има изразито двоструку оријентацију. С једне стране, он је усмерен на историјску реконструкцију и концептуалну анализу Петровићевог опуса, његових извора, појмовног апарата и места унутар Праксис филозофије. С друге стране, рад је јасно усмерен ка савременим расправама у политичкој теорији, друштвеној филозофији и критичкој теорији, у оквиру којих кандидат жели да тестира домете и ограничења реконструисане концепције.

Посебна вредност предложене теме лежи у томе што она Петровићево „мишљење револуције“ не третира као уску историјску тему резервисану за историју домаће филозофије, већ као потенцијално значајну интервенцију у расправама о основама политичког мишљења. Кандидат оправдано полази од тога да је „мишљење револуције“ више од једне политичке или филозофске тезе о револуцији у ужем смислу речи. Према предложеној интерпретацији, реч је о ширем метафилозофском и метаполитичком оквиру

који повезује критику постојећег, визију другачијег света и могућност трансформативне праксе. Из те перспективе, Петровићево наслеђе не своди се на историјску расправу о југословенском марксизму, већ постаје релевантно за промишљање кључних проблема данашњице: кризе демократије, ограничења либералних и постлибералних модела политике, питања правде, политичког субјективитета, делотворног колективног деловања, као и односа између теорије и праксе у условима савремених друштвених и технолошких трансформација.

У пријави је јасно наглашено да савремени контекст мултикризе — кризе демократије, климатске и еколошке кризе, растућих друштвених неједнакости, као и дигиталне и технолошке трансформације — поставља нове захтеве пред политичку теорију и друштвену филозофију. Управо у том контексту кандидат види разлог за повратак једној, наизглед напуштеној или маргинализованој теоријској традицији. Наиме, док се у савременим теоријским расправама уочава повратак неким кључним појмовима класичне и критичке традиције, као што су социјализам, отуђење, еманципација, признање, револуција и демократија, Праксис филозофија и Петровић остају у великој мери изван тих обновљених дебата. Дисертација стога настоји да испита да ли је тај изостанак последица стварне теоријске исцрпљености овог наслеђа, или пре резултат процеса канонизације, маргинализације и заборава који су обележили глобалну историју идеја.

У том погледу, предложена дисертација има значај и са становишта историје идеја на полупериферији. Она отвара питање како је могуће мислити универзално релевантну теорију са позиције која није део западног центра производње знања. Праксис филозофија се тако не појављује само као локална варијанта хуманистичког марксизма, већ као покушај теоријске артикулације једне универзалне еманципаторне перспективе из специфичног југословенског и полупериферног контекста. Самим тим, дисертација има потенцијал да допринесе не само разумевању Петровића и Праксис филозофије, већ и ширим расправама о епистемичкој неправди, маргинализацији теоријских традиција са полупериферије и о начинима на које глобални канони искључују важне теоријске интервенције настале изван центра.

Из садржаја пријаве јасно се види да кандидат предвиђа да дисертација неће бити ограничена на опис или наклоњено читање Петровићевог опуса, већ да ће имати критички и евалуативни карактер. То значи да ће се у раду проверавати не само шта су домети

Петровићевог „мишљења револуције“, већ и у којој мери су аргументи против њега, присутни у досадашњој литератури, одрживи. На тај начин рад поприма облик систематске провере једне теоријске традиције: од њене унутрашње реконструкције, преко одређивања њеног дисциплинарног статуса, до њеног суочавања са доминантним парадигмама савремене политичке теорије.

С обзиром на све наведено, може се закључити да је предложена дисертација усмерена на теоријски сложен, научно релевантан и у домаћој академској средини недовољно обрађен проблем. Њена основна замисао заснива се на уверљивој претпоставци да Петровићева концепција „мишљења револуције“ представља далеко више од једне историјске епизоде унутар југословенске интелектуалне историје, те да она може бити плодан предмет систематске реконструкције и савремене теоријске евалуације. Самим тим, предложена тема докторске дисертације поседује и јасну научну оправданост и изразиту теоријску амбицију, што је чини погодном за докторско истраживање.

2. Предмет и циљ дисертације

Предмет докторске дисертације чини теоријска реконструкција и евалуација Петровићевог „мишљења револуције“ као централног појма филозофије праксе, уз истовремено сагледавање ове концепције у односу на савремене проблеме и расправе у политичкој теорији, друштвеној филозофији и критичкој теорији.

Кандидат полази од тога да досадашња литература о Праксис филозофији и Петровићу углавном остаје на нивоу историјско-филозофских приказа, полемичких осврта, парцијалних интерпретација или идеолошки обојених оцена. Због тога се као основни истраживачки проблем издваја недостатак проблемски вођене и теоријски усмерене анализе која би Петровићево „мишљење револуције“ сагледала као озбиљан теоријски ресурс, а не само као епизоду у историји југословенске и балканске интелектуалне мисли.

Основни циљ дисертације је да испита да ли Петровићева концепција „мишљења револуције“ може да понуди релевантне теоријско-политичке ресурсе за савремене расправе у пољу политичке теорије и друштвене филозофије, нарочито у условима вишеструких савремених криза, укључујући кризу демократије, еколошку и климатску

кризу, као и изазове дигиталне трансформације и технолошких промена. У том смислу, дисертација има двоструки циљ: да историјски и теоријски реконструише Петровићеву позицију, и да провери њену хеуристичку и интерпретативну вредност у односу на савремене теоријске дебате.

3. Опис садржаја (структуре по поглављима) дисертације

Дисертација је конципирана као целина коју чине увод, више тематски повезаних поглавља и закључна разматрања.

У уводном делу даје се преглед постојеће литературе о Гаји Петровићу и филозофији праксе, са посебним освртом на доминантне токове рецепције, главне интерпретативне приступе и кључне недостатке у досадашњим истраживањима. У овом делу се такође прецизира истраживачки проблем, формулишу основна питања и образлаже научна релевантност рада.

У наредном поглављу образлаже се методолошки оквир дисертације и врши се историјска реконструкција филозофије праксе као истраживачког програма у интелектуалном пољу друге половине двадесетог века. Посебна пажња посвећује се идентификовању проблематике којом су се Петровић и праксисовци бавили, као и њиховом месту у односу на друге теоријске правце унутар марксистичког и ширег филозофског поља.

Посебно поглавље посвећено је критичко-теоријској реконструкцији Петровићевог „мишљења револуције“ као метафилозофског и метаполитичког приступа. У њему се анализирају кључни филозофски извори Петровићеве позиције, пре свега Маркс, егзистенцијализам, Хајдегер, аналитичка филозофија и филозофија науке, и показује на који начин Петровић ове различите изворе интегрише у оригиналну теоријску конструкцију.

У следећем делу дисертације Петровићево „мишљење револуције“ разматра се у односу на велике метатеоријске правце савремене политичке теорије. Кандидат га доводи у дијалог са ауторима и приступима који су обележили значајне промене парадигме у политичкој теорији друге половине двадесетог века, посебно са Ролсовим нормативним

приступом, Сеновим приступом заснованим на способностима и Хабермасовом критичко-дијалектичком позицијом.

Завршна тематска поглавља усмерена су на проверу хеуристичке вредности реконструисаног „мишљења револуције“ у односу на три централна подручја савремене политичке теорије: теорије револуције, теорије правде и теорије демократије. У овим поглављима кандидат настоји да покаже на који начин Петровићева концепција може допринети савременим расправама о политичком субјективитету, институционалној правди, признању, демократији, постдемократији и политичкој трансформацији.

У закључним разматрањима сумирају се главни налази рада и процењује у којој мери је Петровићево „мишљење револуције“ могуће реконструисати као продуктиван теоријски оквир за разумевање и критичку артикулацију савремених политичких и друштвених проблема.

4. Основне хипотезе од којих ће се полазити у истраживању

У складу са предметом, циљем и истраживачким питањима, кандидат полази од више међусобно повезаних хипотеза.

Хипотеза 1 (X1): Петровићева концепција „мишљења револуције“ може се доследно реконструисати као чврсто језгро једног истраживачког програма, односно као теоријско језгро филозофије праксе.

Хипотеза 2 (X2): „Мишљење револуције“ има статус метаполитичке теорије, у том смислу што не представља политичку теорију у ужем смислу речи, већ поставља услове, хоризонте и критеријуме политичког мишљења.

Хипотеза 3 (X3): Хеуристичка снага Петровићевог „мишљења револуције“ потврђује се у савременим расправама о правди, демократији и револуцији, јер ова концепција може бити продуктивно примењена на теоризацију савремених вишеструких криза.

Ове основне хипотезе даље се разрађују кроз помоћне хипотезе које се односе на статус „мишљења револуције“ као постмарксистичког и постметафизичког пројекта, његов однос према различитим парадигмама политичке теорије, као и његову применљивост у анализи савремених проблема демократије, правде, признања, политичког субјективитета и револуционарне трансформације.

5. Методе које ће се у истраживању применити

У дисертацији ће бити примењен теоријско-интерпретативни и компаративни истраживачки приступ, уз ослањање на више комплементарних методолошких поступака.

Основни методолошки оквир чини Лакатошева методологија научноистраживачких програма. Кандидат овај оквир примењује на поље политичке теорије и друштвене филозофије, полазећи од тога да се традиције мишљења могу разумети као истраживачки програми са сопственим чврстим језгром, заштитним појасом и хеуристичким потенцијалом. На тај начин омогућава се рационална процена актуелности и теоријске плодности једне традиције мишљења и то на основу упоређивања са другим парадигмама.

Поред тога, у истраживању ће бити примењени и елементи Скинеровог лингвистичког контекстуализма и Козелекове социјалне историје појмова. Скинеров приступ омогућава да се Петровићеве идеје читају у односу на конкретне интелектуалне и политичке полемике у којима су настале, док Козелеков приступ омогућава праћење историјских трансформација кључних појмова као што су пракса, револуција, слобода, истина, хуманизам и демократија.

Тако постављен методолошки оквир омогућава да се филозофија праксе и Петровићево „мишљење револуције“ анализирају истовремено као историјски укорењен феномен и као теоријски програм подложен компаративној и критичкој евалуацији. У оперативном смислу, истраживање ће се ослањати на анализу примарних Петровићевих текстова, релевантне секундарне литературе, као и на компаративну анализу са савременим ауторима и теоријским правцима у пољу политичке теорије, критичке теорије, теорија правде, демократије и револуције.

6. Очекивани резултати и научни допринос

Очекује се да дисертација пружи оригиналан допринос у више међусобно повезаних праваца.

Прво, рад има потенцијал да понуди систематичну и оригиналну интерпретацију Петровићевог „мишљења револуције“ као теоријског језгра филозофије праксе. Уместо да се ова концепција посматра искључиво као део историје југословенског марксизма, кандидат настоји да покаже да је реч о самосвојном и унутрашње кохерентном теоријском пројекту, осветљујући управо оне аспекте који су у досадашњој литератури најслабије осветљене.

Друго, дисертација има значајан допринос у погледу разрешавања теоријских дилема у погледу ситуирања теорије Гаја Петровића и Praxis филозофије. Иако у литератури преовлађује став да Праксис филозофија није развила сопствену политичку теорију у ужем смислу, овај рад настоји да покаже да се Петровићево „мишљење револуције“ може реконструисати као метаполитичка теорија која поставља хоризонте, категорије и критеријуме политичког мишљења.

Треће, предложено истраживање доноси методолошки допринос применом Лакатошевог оквира на поље политичке теорије и историје идеја, уз његово комбиновање са контекстуалистичким и концептуалноисторијским приступима. Ово омогућава продуктивније повезивање историјске реконструкције и савремене теоријске евалуације.

Четврто, рад има потенцијал да покаже у којој мери Петровићево „мишљење револуције“ остаје релевантно у савременим расправама о демократији, правди и револуцији, посебно у условима савремене мултикризне епохе. На тај начин дисертација не доприноси само историји идеја, већ и текућим дебатама у политичкој теорији.

Коначно, дисертација може имати и шири значај за разумевање места југословенске и полупериферне теоријске продукције у глобалној историји идеја. У том смислу, њен допринос препознаје се и у преиспитивању процеса канонизације, маргинализације и епистемичке неправде унутар савремених теоријских поља.

7. Селективни списак литературе

Althusser, L., & Balibar, É. (1971). Како читати Капитал. Загреб: Извори и токови.

Badjū, A. (2008). Преглед метаполитике. Београд: Филип Вишњић; Институт за филозофију и друштвену теорију.

Badjū, A. (2013). Буђење историје. Београд: FMK.

Badjū, A. (2015). Метафизика реалне среће. Београд: Факултет за медије и комуникације.

Badjū, A. (2015). Теорија субјекта. Нови Сад: kuda.org.

Bhaskar, R. (1986). Scientific realism and human emancipation. London: Verso.

Bhaskar, R. (2008). Dialectic: The pulse of freedom. London & New York: Routledge.

Bidet, J., & Kubelakēs, S. (Eds.). (2008). Critical companion to contemporary Marxism. Boston: Brill.

Blagojević, U. (2023). Phenomenology and existentialism in dialogue with Marxist humanism in Yugoslavia in the 1950s and 1960s. *Studies in East European Thought*, 75(3), 417–436. <https://doi.org/10.1007/s11212-023-09545-2>

Boggs, C. (1977). Marxism, prefigurative communism, and the problem of workers' control. New York: Routledge.

Brunkhorst, H. (2014). Critical theory of legal revolutions. New York: Bloomsbury.

Čakardić, A. (2023). Praxis школа и феминизам: Марксистички хуманизам и невоље с родом. *Трагови*, 6(2), 102–138.

Chakrabarty, D. (2021). The climate of history in a planetary age. Chicago, IL: University of Chicago Press.

Cohen, R. S., Feyerabend, P. K., & Wartofsky, M. W. (Eds.). (1976). Essays in memory of Imre Lakatos. Dordrecht: Springer.

Crouch, C., & Streeck, W. (Eds.). (2006). The diversity of democracy: Corporatism, social order and political conflict. Cheltenham, UK & Northampton, MA: Edward Elgar.

Daković, N. (Ed.). (2011). Филозофија праксе: Зборник. Београд: Дом омладине.

Davis, A. Y. (2011). Women, race, and class. New York: Vintage.

Deneulin, S., Nebel, M., & Sagovsky, N. (Eds.). (2006). Transforming unjust structures: The capability approach. Dordrecht: Springer.

Đinđić, Z. (2011). Јесен дијалектике: Карл Маркс и утемељење критичке теорије друштва. Београд: Народна библиотека Србије; Фондација др Зоран Ђинђић.

Dipesh, C. (2009). The climate of history: Four theses. *Critical Inquiry*, 35(2), 197–222.

- Dobson, A. (2022). Emancipation in the Anthropocene: Taking the dialectic seriously. *European Journal of Social Theory*, 25(1), 118–135. <https://doi.org/10.1177/13684310211040012>
- Fraser, N., & Honneth, A. (2003). Редистрибуција или признање? London & New York: Verso.
- Goldstein, P. (2005). *Post-Marxist theory: An introduction*. Albany: SUNY Press.
- Golubović, V. (1985). С Марксом против Стаљина: Југословенска филозофска критика стаљинизма 1950–1960. Загреб: Globus.
- Haraway, D. (2015). Anthropocene, Capitalocene, Plantationocene, Chthulucene: Making kin. *Environmental Humanities*, 6(1), 159–165. <https://doi.org/10.1215/22011919-3615934>
- Hardt, M. (2009). *Commonwealth*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Honneth, A. (2019). Идеја социјализма: Покушај осавремењивања. Нови Сад: Академска књига.
- Jaeggi, R. (2014). *Alienation*. New York: Columbia University Press.
- Jakšić, B. (2012). *Praxis: Мишљење као диверзија*. Београд: Службени гласник.
- Janković, M. (2021). Погледи на директну демократију и самоуправљање из перспективе часописа Praxis. *Arhe*, 18(36), 275–294.
- Kangrga, M. (2002). *Шверцери властитог живота*. Сплит: Култура и расвјета.
- Kešejan, R. (2016). *Лева хемисфера: Картографија нових критичких мишљења*. Београд: Факултет за медије и комуникације.
- Koselleck, R. (2002). *The practice of conceptual history*. Stanford, CA: Stanford University Press.
- Kukоч, M. (1992). Хрватска марксистичка филозофија и крах социјализма. *Filozofska istraživanja*.
- Lakatos, I. (1980). *The methodology of scientific research programmes*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Lakatos, I. (1985). Историја науке и њене рационалне реконструкције. У Н. Сесардић (Ур.), *Филозофија науке* (стр. 266–308). Београд: НОЛИТ.
- Mikulić, B. (2015). Политикум праксиса: Филозофија у огледалу власти. У М. Житко (Ур.), *Аспекти праксиса* (стр. 74–111). Загреб: FF Press.
- Petrović, G. (1973). *Филозофија и револуција*. Загреб: Напријед.
- Petrović, G. (1978). *Мишљење револуције*. Загреб: Напријед.

Petrović, G. (1986a). Маркс и марксисти. Загреб–Београд: Напријед–Нолит.

Petrović, G. (1986b). Прологомена за критику Хајдегера. Загреб–Београд: Напријед–Нолит.

Veljak, L. (Ed.). (2008). Гајо Петровић: Човек и филозоф. Загреб: FF Press.

8. Закључак Комисије

На основу увида у биографске и библиографске податке кандидата, као и на основу анализе пријаве теме докторске дисертације, Комисија констатује да кандидат **Срђан Ђуровић** испуњава законом прописане услове и услове предвиђене Статутом Факултета политичких наука за пријављивање докторске дисертације.

Комисија оцењује да је предложена тема докторске дисертације теоријски утемељена, научно релевантна и методолошки примерено постављена. Предмет, циљеви, хипотезе и методе истраживања унутрашње су усклађени, а предложена структура рада одговара сложености и амбицији истраживачког задатка. Посебна вредност предложене теме огледа се у настојању да се једна значајна, али недовољно истражена традиција југословенске критичке мисли реконструише и критички валоризује у дијалогу са савременим расправама у политичкој теорији и друштвеној филозофији.

Комисија сматра да предложена тема има јасан научни допринос како у области политичке теорије и историје идеја, тако и у ширем пољу критичке друштвене мисли. На основу свега наведеног, Комисија предлаже Наставно-научном већу Факултета политичких наука да кандидату **Срђану Ђуровићу** одобри израду докторске дисертације под насловом **„Теоријско наслеђе филозофије праксе: мишљење револуције Гаје Петровића“**, и да за ментора именује Ђорђа Павићевића, редовног професора Факултета политичких наука.

У Београду, 12. мај 2026.

Комисија:

Марко Симендић,
редовни професор Универзитета у Београду, Факултета политичких наука

Петар Бојанић,
научни саветник Универзитета у Београду, Института за филозофију и друштвену теорију

Ђорђе Павићевић,
редовни професор Универзитета у Београду, Факултета политичких наука